

عنوان مقاله:

گذری بر کنایه و بررسی آن در غزلیات خاقانی و خسرو شیرین نظامی

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی پژوهش های کاربردی در علوم و مهندسی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

عفت جامه شورانی - دانشجوی دکتری دانشگاه آزاد اسلامی واحد جنوب

ارمان جمالی - باشگاه پژوهشگران جوان و نخبگان، واحد کرمانشاه، دانشگاه آزاد اسلامی، کرمانشاه، ایران

بهرام مرادی - دانشجوی دکتری دانشگاه آزاد اسلامی واحد جنوب

خلاصه مقاله:

کنایه یکی از رایج ترین ابزارهای بلاغی و صور پویای خیال در ادب پارسی است که در متون ادبی و هنری، کاربرد فراوان دارد و دانشمندان علم بیان از دیر زمان تاکنون بدان اقبال نموده اند. کنایه یک مقوله زبانی- ادبی است که به علت رایج و کوتاه بودن در میان عامه مردم کاربرد دارد و از آنجا که دارای معنای مجازی است، عامه مردم برای جلوگیری از رکاکت لفظ - که امری ناپسند به شمار می آید- از کنایه استفاده می کنند. کنایه، به دلیل تصویر سازی اش، ذهن شنونده را در تعلیق می گذارد، زیبایی هنری می آفریند و از همین روست که در ادبیات جایگاه خاصی را به خود اختصاص داده است و نویسندگان و شعرا از آن به میزان چشمگیری بهره برده اند. در این مقاله، پژوهنده ضمن ارائه تعاریف کنایه از منظر علمای ادبی در ادامه به معرفی اقسام کنایه پرداخته است. در این میان چنانچه مبنای تقسیم بندی را ظاهر کنایه (مکنی به) و معنای باطنی (مکنی عنه) در نظر بگیریم، کنایه بر سه نوع است: صفت، موصوف و فعل که باتوجه به تحقیق انجام گرفته کنایه از موصوف در غزلیات خاقانی و کنایه از فعل یا مصدر در خسرو شیرین نظامی نمود بیشتری دارد.

کلمات کلیدی:

کنایه، غزلیات خاقانی، خسرو شیرین نظامی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/692031>

